

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/283/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115232194
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115232194.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Ivany Štíftovej, v sporovej veci žalobcu: L. U., nar. XX.X.XXXX, T. XX, X. L. X., zastúpeného advokátkou Mgr. Ivicou Šišolákovou, Minárčiných 30, Brezová pod Bradlom, proti žalovanému: Groupama Biztosító Zrt., Erzsébet királyné útja 1/C, Budapešť, Maďarsko, konajúcim na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Groupama poisťovňa a. s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Miletičova 21, Bratislava, IČO: 47 236 060, zastúpenému JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, o zaplatenie 18.669,94 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/269/2015-122, zo dňa 1.12.2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 20C/269/2015-165, zo dňa 29.3.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol (výrok I.); žalobu zamietol (výrok II.); a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu 21.12.2015 domáhal od žalovaného a Slovenskej kancelárie poisťovateľov (pôvodne žalovaného 2/) zaplatenia 18.669,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od doručenia návrhu do zaplatenia, a zároveň aj od Slovenskej kancelárie poisťovateľov zaplatenia 18.669,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od doručenia návrhu do zaplatenia; titulom plnenia z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. Uvedeného sa žalobca domáhal na tom skutkovom základe, že pri dopravnej nehode dňa 22.12.2011 prišlo ku škodovej udalosti, ktorú zapríčinil, a pri ktorej bol usmrtený chodec N.. T. B.. Žalobca v žalobe podotkol, že za uvedený skutok bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 5T/30/2013-332, zo dňa 16.1.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.4.2014, a ktorým bol zaviazaný aj na zaplatenie náhrady škody voči Sociálnej poisťovni, a.s., pobočka Trnava v sume 6.217,71 eura a voči Zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s. v sume 11,90 eura. Tvrdil, že v súčasnosti je voči nemu vedené konanie na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/607/2013, v ktorom sa poškodené N.. T. B. (manželka zosnulého) a N.. T. B. (dcéra zosnulého) domáhajú náhrady škody v sume 6.500 eur a nemajetkovej ujmy v sume 120.000 eur. Skonštatoval, že výzvou č. 1/498/2012, zo dňa 20.11.2015, bol vyzvaný na zaplatenie sumy 12.125,04 eura titulom náhrady dávok vyplatených N.. T. B.. Vzhľadom k tomu, že poškodené si uplatnili doposiaľ nároky na náhradu škody len voči nemu (žalobcovi) a ich postoj je málo aktívny, žalobca si žalobou z opatrnosti uplatnil nároky voči žalovanému vo výške 18.669,94 eura s príslušenstvom a aj voči Slovenskej kancelárii poisťovateľov.

2. Súd prvej inštancie na úvod skonštatoval, že žalobca vzal žalobu voči pôvodne žalovanému 2/ Slovenskej kancelárii poisťovateľov späť, a preto uznesením č. k. 20C/269/2015-69, zo dňa 28.9.2017, právoplatným dňa 27.10.2017, konanie proti Slovenskej kancelárii poisťovateľov zastavil.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie mal vo vzťahu k skutkovému stavu za nesporné, že dňa 22.12.2011 došlo k dopravnej nehode, ktorú zapríčinil žalobca, a pri ktorej bol usmrtený chodec N.. T. B., pričom uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 5T/30/2013-332, zo dňa 16.1.2014, právoplatný a vykonateľný dňa 30.4.2014, ktorým bol žalobca odsúdený za prečin usmrtenia. Ozrejmil, že týmto rozsudkom bol žalobca zároveň zaviazaný aj na zaplatenie náhrady škody voči Sociálnej poisťovni, a.s., pobočka Trnava v sume 6.217,71 eura a voči Zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s. v sume 11,90 eura. Súd prvej inštancie zdôraznil, že spornou v tomto konaní bola aktívna legitímácia žalobcu. Poznamenal, že zákon č. 381/2001 Z. z. presne stanovuje, ktoré subjekty sú nositeľmi hmotnoprávneho oprávnenia pri vyplácaní poistného plnenia; ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) v spojení s § 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. stanovujú aktívnu legitímáciu príslušných subjektov, a to konkrétne poškodeného a „príslušných subjektov“ ako napríklad Sociálna poisťovňa, zdravotná poisťovňa a iné. Podčiarkol, že v žiadnom prípade však takýmto nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia nie je sám poistený, ktorý dopravnú nehodu zapríčinil. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v tomto spore žalobu podala osoba poistená u žalovaného, z čoho je zrejmý nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Dal do pozornosti, že podľa čl. 12 ods. 2 Všeobecných poistných podmienok pre povinné zmluvné poistenie (ďalej ako „VOP“), náhradu škody nahrádza poisťovateľ poškodenému; ak poistený nahradí škodu alebo jej časť priamo poškodenému, má právo, aby mu poisťovateľ uhradil ním nahradenú škodu a to až do výšky, v akej by bol poisťovateľ povinný nahradiť škodu poškodenému. Objasnil, že aktívna legitímácia žalobcu by teda v konaní mohla byť daná v prípade, ak by žalobca nahradil škodu priamo poškodenému a následne by požadoval poskytnutie tejto sumy, ktorú sám už zaplatil poškodenému. Súd prvej inštancie dodal, že v tomto spore sa však nejedná o tento prípad, pretože žalobca žiadnu škodu a ani žiadnu sumu poškodeným, resp. iným príslušným subjektom nezaplatil, a preto nie je v konaní aktívne legitímovaný.

4. Na uvedenom základe súd prvej inštancie za použitia § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 488, § 489, § 559 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase, § 121 ods. 3, § 442 ods. 1, § 443, § 517 ods. 2, § 788 ods. 1, § 797 ods. 1 § 797 ods. 2, ods. 3, § 798, § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 250/2007 Z. z., § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 až ods. 4, § 10 ods. 3 písm. a), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., žalobu zamietol. Podotkol, že v spore rozhodol na pojednávaní konanom dňa 1.12.2017, kedy mal splnené podmienky na konanie a rozhodovanie vo veci podľa § 180 C.s.p.; konštatujúc, že dňa 1.12.2017, pred predmetným pojednávaním neakceptoval žiadosť právneho zástupcu žalobcu o ospravedlnenie neúčasti a o odročenie pojednávania, ktorá bola súdu zaslaná v deň pojednávania emailom, pretože uvedená žiadosť o odročenie pojednávania, ktorá bola odôvodnená zhoršením zdravotného stavu právneho zástupcu spôsobeného viróзовým ochorením, nespĺňala podmienky stanovené v § 183 C.s.p. na odročenie pojednávania. Poznamenal, že právny zástupca žalobcu navyše v žiadosti o odročenie pojednávania uviedol, že pre prechodný charakter jeho zhoršeného zdravotného stavu nie je potrebné zabezpečiť zastúpenie iným advokátom na pojednávaní, čo súd prvej inštancie vyhodnotil za účelový postup zo strany právneho zástupcu žalobcu v snahe zmariť vytýčené pojednávanie.

5. Súd prvej inštancie ďalej ozrejmil, že žalobca podaním doručeným súdu 21.9.2017 žiadal pripustiť zmenu petitu tak, že žalovaný je povinný nahradiť za žalobcu Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava sumu 12.158,04 eura; N.. T. B., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XXX, S., sumu 6.500 eur; a Zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s. sumu 11,90 eura. Poznamenal, že uvedený návrh na zmenu petitu na pojednávaní dňa 1.12.2017 nepripustil podľa § 143 ods. 1 C.s.p., pretože výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom pre ďalšie konanie. Skonštatoval, že žalobca navyše doposiaľ nepreukázal Výzvu č. 1/498/2012, ktorá mu mala byť zaslaná zo Sociálnej poisťovne, na základe ktorej bol údajne vyzvaný na zaplatenie sumy 12.128,04 eura Sociálnej poisťovni; nepreukázal ani to, na základe čoho, resp. na základe akého titulu má žalovaný zaplatiť za žalobcu konkrétne sumy jednotlivým subjektom v zmysle zmeny petitu, t. j. Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava, N.. T. B. a zdravotnej poisťovni. Dodal, že žalobca nepreukázal, že by ho tieto subjekty vyzvali na zaplatenie uvedených súm a ani nepreukázal, že by sám už nejaké sumy poškodeným subjektom zaplatil.

6. Na záver súd prvej inštancie podotkol, že žalobca návrhom na prerušenie konania doručeným súdu 21.9.2017 žiadal prerušiť konanie až do právoplatnosti rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/607/2013; návrh odôvodnil tým, že predmetom tohto konania je aj nárok žalobcu voči žalovanému, ktorého výška a opodstatnenosť závisí od rozhodnutia Okresného súdu Trnava vydaného v spore vedenom po sp. zn. 8C/607/2013; tiež uviedol, že podal na Najvyšší súd SR dovolanie voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trnave, ktorým bol potvrdený rozsudok o jeho vine a treste, a v prípade, ak by zo strany Najvyššieho súdu SR boli rozhodnutia v trestnej veci zrušené, malo by to dopad i na toto konanie, pretože by absentovalo rozhodnutie o zavinení dopravnej nehody z jeho (žalobcovej) strany, čo by malo vplyv na povinnosť žalovaného plniť titulom poistnej udalosti; prerušiť konanie do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní žalobca nepožadoval. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že v nadväznosti na § 162 C.s.p. nebolo dôvodné prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Trnava vydaného v spore vedenom pod sp. zn. 8C/607/2013, pretože v tomto spore žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, na ktorej skutočnosti by nič nezmenilo rozhodnutie Okresného súdu Trnava, kde predmetom konania bol nárok pozostalých N.. T. B. a N.. T. B. po nebohom N.. B. na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, a ani by toto rozhodnutie Okresného súdu Trnava žiadnym spôsobom neovplyvnilo a nezhojilo nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v tomto spore.

7. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola námietka, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; a námietka nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca dôvodil, že nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočíva v tom, že nevyhovел žiadosti jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania a konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že účasti jeho právneho zástupcu bránili vážne dôvody, ktoré preukázal lekárskeym potvrdením. Mal za to, že týmto konaním mu súd prvej inštancie znemožnil riadne hájiť a chrániť svoje záujmy a predložiť listiny preukazujúce skutočnosti rozhodujúce pre tento spor.

8. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že nepripustil zmenu žaloby s odôvodnením, že výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom pre ďalšie konanie vzhľadom na nepreukázanie konkrétnych nárokov jednotlivých subjektov; mal za to, že tieto nároky preukázal predložením rozsudku Okresného súdu Trnava vydaného pod sp. zn. 5T/30/2013. Žalobca poukázal aj na prebiehajúce konanie vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/607/2013, v ktorom súd rozhoduje o opodstatnenosti a výške náhrady pre poškodené subjekty. Skonštatoval, že súdu predloží listiny, ktorými boli uplatnené nároky zo strany Sociálnej poisťovne titulom náhrady vyplatených dávok. Vyjadril presvedčenie, že neboli dané dôvody na nepripustenie zmeny žaloby. Domnieval sa, že je tiež otázne, či ním navrhovanú úpravu znenia petitu je možné považovať za zmenu žaloby, ktorú musel súd prvej inštancie pripustiť, a to s prihliadnutím na § 140 ods. 3 C.s.p. Podčiarkol, že v pôvodnej žalobe jasne označil nárok, ktorý má byť splnený poskytnutím plnenia zo strany žalovaného, a v návrhu na úpravu petitu iba v súlade s § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. špecifikoval, že toto plnenie má byť poskytnuté na účet poškodených subjektov, nakoľko takýto spôsob usporiadania vzťahov medzi žalobcom (ako poisteným) a žalovaným (ako poisťovateľom) vyplýva z osobitného predpisu č. 381/2001 Z. z. S prihliadnutím na uvedené zastával názor, že súd prvej inštancie mal konať na základe upraveného znenia petitu; pričom následne by nedospel k nesprávnemu záveru o nedostatku jeho (žalobcovej) aktívnej vecnej legitímácie, ktorý bol základom pre zamietnutie žaloby v tomto spore.

9. Žalobca videl pochybenie súdu prvej inštancie aj v tom, že neprerušil konanie, hoci na Okresnom súde Trnava v spore vedenom pod sp. zn. 8C/607/2013 prebieha konanie o náhradu škody, kde na strane žalobcov vystupujú T. B. (manželka zomrelého poškodeného) a T. B. (dcéra zomrelého poškodeného) so svojimi nárokmi na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mali vzniknúť v dôsledku poistnej udalosti (dopravnej nehody), pričom ide o nároky, ktoré sú kryté poistným plnením v rámci povinného zmluvného poistenia. Argumentoval, že nemal inú možnosť, ako zahájiť konanie voči žalovanému ešte pred právoplatným skončením veci prebiehajúcej na Okresnom súde Trnava, a to z dôvodu predĺženia premlčania jeho nárokov z poistenia. Nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností žalobca videl v tom, že súd prvej inštancie sa dostatočne neoboznámil

so znením výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 5T/30/2013-332, zo dňa 16.1.2014, právoplatným a vykonateľným dňa 30.4.2014, ani s právoplatným rozhodnutím v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8C/607/2013.

10. Pokiaľ sa jedná o nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, žalobca argumentoval, že podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. má poistený z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení. Podotkol, že ochranu tohto práva mu môže poskytnúť v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 1 C.s.p. súd. Nestotožnil sa však s názorom súdu prvej inštancie, že aktívne vecne legitimované v tomto spore sú iba poškodené subjekty, resp. sám žalobca v prípade, ak by nároky poškodených uspokojil sám. Bol názoru, že takéto ponímanie postavenia poisteného vo vzťahu k poisťovateľovi je v rozpore s § 822 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj so samotným § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. Namietal, že poisťovateľ poskytuje poistné plnenie poškodenému, čo ale neznamená, že poistený si nemôže ako žalobca uplatňovať ochranu svojich práv súdnou cestou, najmä v prípadoch ako je tento, keď poškodené subjekty si svoje nároky neuplatňujú voči poisťovateľovi, ale iba voči subjektu zodpovednému za škodu (žalobca), resp. ak ich nároky boli priznané v rámci trestného konania, kde poisťovateľ nemôže byť účastníkom. Dal do pozornosti, že v žalobe označil subjekt, ktorý je povinný plniť, t. j. žalovaného, uviedol titul a výšku uplatneného nároku, ako aj subjekty, ktoré si voči nemu (žalobcovi) uplatnili preukázané nároky, a preto nebol namieste postoj súdu prvej inštancie, ak nekonal o upravenom návrhu, a týmto svojím konaním mu odoprel právo na súdnu ochranu.

11. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zdôraznil, že zo znenia § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. je zrejmé, že poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, avšak žalobou v tomto spore sa žalobca od neho na základe uzatvorenej poistnej zmluvy č. 1110061649, zo dňa 4.6.2010, domáhal, aby zaplatil jemu ako poistenému z tejto zmluvy, sumu špecifikovanú v petite, t. j. sumu, ktorú by žalobca mal v budúcnosti zaplatiť poškodeným z dopravnej nehody. Žalovaný zastával názor, že takýto postup pre poisteného zákon č. 381/2001 Z. z. nepripúšťa, a nie je v súlade s týmto zákonom aby poistený žiadal od poisťovateľa poskytnutie poistného plnenia pre prípad, že poistený bude musieť v budúcnosti zaplatiť poškodeným požadované nároky. Domnieval sa, že jediný prípad, kedy by bol poistený oprávnený prijať poistné plnenie zo strany poisťovateľa v zmysle poistnej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení je prípad, ak poistený nahradí poškodeným preukázané, uplatnené a vyplatené nároky, tak ako to uvádza § 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. Žalovaný ďalej skonštatoval, že žalobca si v priebehu konania uvedomil, že žalobný petit je nesprávny, a preto sa na pojednávaní dňa 25.9.2017 domáhal zmeny petitu, ktorú však súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 1.12.2017 nepripustil. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že uvedený postup súdu prvej inštancie bol správny, pretože žalobca bol na pojednávaní dňa 25.9.2017 vyzvaný, aby v lehote 15 dní dodatočne predložil dôkazy, na ktoré sa odvoláva, avšak žalobca do skončenia dokazovania na súde prvej inštancie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení nepredložil, a preto nebol daný právny základ na zmenu žaloby v zmysle § 143 ods. 1 C.s.p.

12. Žalovaný oponoval, že ak sa právny zástupca žalobcu nemohol dostaviť na pojednávanie dňa 1.12.2017 mal sa dať ako advokát substitučne zastúpiť iným advokátom a hájiť tak prostredníctvom iného advokáta práva žalobcu. Zastával názor, že ak právny zástupca žalobcu nepovažoval za dôležité nechať sa zastúpiť iným advokátom, postup súdu prvej inštancie bol plne v súlade s Civilným sporovým poriadkom. Žalovaný nesúhlasil so žalobcom, že úprava petitu, ktorý doručil súdu na pojednávaní dňa 25.9.2017, nie je úpravou žaloby. Namietal, že pôvodným žalobným návrhom sa žalobca domáhal, aby žalovaný zaplatil požadovanú sumu žalobcovi, avšak zmenou žaloby sa žalobca domáhal, aby žalovaný nahradil požadované sumy príslušným subjektom podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. Poukázal na to, že žalobca v konaní nezdokladoval celý požadovaný nárok týchto subjektov, a preto nemal súd prvej inštancie inú možnosť, ako návrh na zmenu žaloby nepripustiť. Dal do pozornosti, že sám žalobca v odvolaní uviedol, že žiadal pripustiť úpravu žalobného petitu, lebo žalovaný je oprávnený poskytnúť poistné plnenie len na účet poškodených subjektov v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., nakoľko takýto spôsob usporiadania vzťahov vyplýva z osobitného predpisu č. 381/2001 Z. z.; žalobca teda sám uznal, že nie je oprávneným na prijatie poistného plnenia v zmysle pôvodného žalobného petitu, a preto sa z dôvodu jeho chýbajúcej aktívnej legitimácie domáhal zmeny žaloby.

13. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.8.2021 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

14. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C.s.p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na dostatočné a správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci totiž vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie nedôvodnosti žaloby, ako aj na relevantnosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností uvádzaných na jeho obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na vyplatenie žalobou uplatnenej sumy titulom plnenia zo zmluvy o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku spoľahlivým spôsobom objasnil svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby, keď mal za to, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto spore a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo v súlade s § 220 C.s.p. odôvodnil.

15. Podľa § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka poistnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poistnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poistné.

16. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení; b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí; c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie; d) ušlého zisku.

17. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom.

18. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

20. Z poistenia zodpovednosti za škodu upravené zákonom č. 381/2001 Z. z. má poistený (osoba, ktorá nesie zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) právo, aby v prípade poistnej udalosti (vzniku jeho povinnosti nahradiť škodu) poisťovňa ako poisťiteľ, t. j. nositeľ povinnosti poskytnúť poistné plnenie (§ 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka) na základe poistnej zmluvy nahradila za neho škodu, za ktorú poistený zodpovedá (§ 822 Občianskeho zákonníka). Náhradu škody platí poisťiteľ poškodenému, teda tomu, komu vznikla škoda, pričom ustanovenie § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. zakladá aj priamy nárok poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi. Na ozrejmenie právnych vzťahov vyplývajúcich z povinného zmluvného poistenia upraveného zákonom č. 381/2001 Z. z. odvolací súd ďalej uvádza, že poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Napriek tomu tieto dva nároky na náhradu

škody nemožno stotožňovať. Ide o situáciu, keď jeden subjekt (poškodený) má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov (škodcu a poisťovateľa), pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, a proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.). Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Z uvedeného je teda zrejmé, že podstatou povinného zmluvného poistenia je, že poistený v prípade, ak mu vznikne zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, má nárok voči poisťovni, aby táto za neho nahradila ním spôsobenú škodu, nie však jemu (poistenému), ale tretej osobe, t. j. priamo poškodenému, resp. príslušným subjektom (§ 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z.). V nadväznosti na uvedené, keď v konaní nebolo sporné, že žalobca je poisteným, teda subjektom, ktorý spôsobil škodu (škodcom); nemohol mu na základe povinného zmluvného poistenia vzniknúť nárok na zaplatenie poistného plnenia tak, ako si ho uplatnil žalobou zo dňa 21.12.2015, ale mohlo mu vzniknúť iba právo (za predpokladu splnenia všetkých podmienok v zmysle poistnej zmluvy a zákona č. 381/2001 Z. z.), aby poisťiteľ, t. j. žalovaný za neho nahradil škodu poškodenému, resp. príslušným subjektom podľa § 4 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. Na uvedenom základe súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal aby mu žalovaný zaplatil 18.669,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 18.669,94 eura odo dňa doručenia žaloby do zaplatenia. Hodno dodať, že zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie vyplynulo, že žalobca nepreukázal a dokonca ani netvrdil, že by z jeho strany došlo k zaplateniu finančných prostriedkov v prospech poškodených alebo príslušných subjektov podľa § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z., a teda že by mal v súlade s Čl. 12 ods. 2 druhá veta VOP žalovaného, resp. titulom regresného plnenia, peňažný nárok voči žalovanému. Sám žalobca na pojednávaní konanom 25.9.2017 navyše potvrdil, že poškodeným ani poisťovniam žiadnu sumu neuhradil.

21. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď nepripustil zmenu žaloby s odôvodnením, že výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom pre ďalšie konanie vzhľadom na nepreukázanie konkrétnych nárokov jednotlivých subjektov. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že zmena žaloby je prejavom dispozičnej zásady, ktorá je typická pre sporové konanie a umožňuje strane sporu modifikovať svoj žalobný návrh. Civilný sporový poriadok výslovne uvádza, čo je a čo nie je zmenou žaloby; zároveň stanovuje, že ju možno pripustiť počas konania, avšak výslovne nepripúšťa zmenu žaloby v odvolacom konaní (§ 371 C.s.p.) a v dovolacom konaní (§ 438 ods. 2 C.s.p.). Z uvedeného možno vysloviť záver, že prichádza do úvahy len v rámci prvoinštančného konania, do momentu vyhlásenia rozsudku vo veci samej. Zmenou žaloby je kvantitatívna zmena žalobného návrhu, t. j. jeho rozšírenie v prípade, ak žalobca požaduje viac ako žiadal v pôvodnom návrhu, resp. kvalitatívna zmena, t. j. žalobca žiada iné nárok ako v pôvodnom návrhu; a napokon zmena žaloby v dôsledku toho, že žalobca zmení rozhodujúce skutočnosti, o ktoré opiera svoj uplatnený nárok (v tomto prípade nedochádza k zmene žalobného petitu). Žalobný návrh je žiadosť žalobcu, čo má súd uviesť vo výroku meritórneho rozhodnutia; a spolu s rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami žalobcu tvorí obsah žaloby, z ktorej súd vychádza pri rozhodovaní sporu. Identifikácia obsahu žaloby je dôležitá pre individualizáciu žaloby, ktorá slúži na jej odlíšenie od iných žalôb medzi zhodnými stranami.

21.1. Pokiaľ žalobca v odvolaní dôvodil, že ním navrhovanú úpravu znenia petitu nie je možné považovať za zmenu žaloby, ktorú musel súd prvej inštancie pripustiť, a to s prihliadnutím na § 140 ods. 3 C.s.p.; odvolací súd považuje za potrebné ozrejmiť, že aplikácia uvedeného ustanovenia prichádza do úvahy v prípade žalôb na usporiadanie práv a povinností podľa § 137 písm. b) C.s.p. Tieto žaloby sa identifikujú na základe ich právneho dôvodu, pričom z hmotného práva musí vyplývať, že súd má oprávnenie rozhodnúť, že existujúci právny vzťah medzi stranami modifikuje, teda mení jeho obsah (usporadúva ho), pričom takáto zmena má za cieľ účelné užívanie majetkových práv v budúcnosti. Ďalším znakom je, že súd má pri usporiadaní vzťahu aspoň určitú mieru diskrečnej právomoci, ktorá sa pohybuje v rámci pravidiel ustanovených príslušnou hmotnoprávnou normou. Súd je teda na základe žaloby povinný právny vzťah medzi stranami usporiadať; iba výnimočne, ak to vyplýva z hmotného práva, súd existujúci právny vzťah nezmení (napríklad, pri žalobe o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ak rozdelenie veci nie je dobre možné a ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku, avšak súd

žalobu v tomto prípade nezamietne, ale vo výroku rozsudku vysloví, že podielové spoluvlastníctvo sa nezrušuje).

21.2. V prejednávanej veci sa však nejedná o vyššie uvedený typ žaloby, ale ide o žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) C.s.p. a preto súd prvej inštancie nemohol vo vzťahu k návrhu žalobcu na zmenu petitu aplikovať § 140 ods. 3 C.s.p. Žalobcov návrh na zmenu žaloby v posudzovanom spore súd prvej inštancie správne posúdil ako kvalitatívnu zmenu žaloby, keďže žalobca zmenil pôvodný petit žaloby, ktorým žiadal aby mu žalovaný zaplatil 18.669,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 18.669,94 eura odo dňa doručenia žaloby do zaplataenia, pričom následne návrhom zo dňa 21.9.2017 žiadal, aby žalovaný nahradil za žalobcu Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava sumu 12.158,04 eura, N.. T. B., nar. XX.X.XXXX sumu 6.500 eur a Zdravotnej poisťovni Dôvera, a.s. sumu 11,90 eura.

21.3. Zmena žaloby je podaním vo veci samej a žalobca ju môže urobiť ktorýmkoľvek zo spôsobov uvedených v § 125 C.s.p., pri dodržaní podmienok uvedených v § 127 C.s.p. O zmene žaloby rozhoduje súd uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné; uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o zmene žaloby, je súd viazaný (§ 237 ods. 1 C.s.p.). Úvaha súdu v zmysle § 143 ods. 1 C.s.p., či výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a je výsledkom vnútorného presvedčenia súdu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Pokiaľ je ním súd prvej inštancie, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, nie je prípustné. Správnosť tejto úvahy z hľadiska výskytu vady v zmysle § 365 ods. písm. b) a d) C.s.p. odvolací súd preto nemôže prehodnocovať (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uverejnené pod č. 52/2012 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR), a preto na základe odvolacích námietok žalobcu v prejednávanom spore posudzoval výlučne to, či súd prvej inštancie riadne rozhodol o návrhu žalobcu na zmenu žaloby. Na základe posúdenia obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie riadne rozhodol o zmene žaloby v súlade s § 142 ods. 1 a to uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 1.12.2017; predmetným uznesením o nepripustení zmeny žaloby súd prvej inštancie s istotou vyriešil, čo je predmetom konania (nedošlo k zmätočnosti konania) ani k zásahu do procesného postavenia žalobcu z hľadiska hmotnoprávných účinkov zmeny žaloby.

22. Žalobca odvolaním napokon napadol aj procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý nevyhoviel žiadosti jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania a konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že účasti právneho zástupcu žalobcu bránili vážne dôvody, ktoré preukázal lekárskeym potvrdením. V súvislosti s odročením pojednávania odvolací súd považuje za podstatné ozrejmiť, že v zmysle Čl. 18 C.s.p. sú súdy povinné postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzajú zbytočným prietťahom, konajú hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa súdnej alebo inej právnej ochrany. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota takejto osoby neodstráni. Právnu istotu vytvára až právoplatné rozhodnutie vo veci, preto, ak súd chce odročiť pojednávanie, musí mať pre to dôležitý dôvod. Žiadosť o odročenie pojednávania musí vždy obsahovať dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, spolu s listinami preukazujúcimi tento dôvod, ako aj deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel. Žiadosť strany sporu o odročenie pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností daného prípadu, pričom existenciu dôležitého dôvodu môže preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti účastníka o odročenie pojednávania. Dôvodnosť žiadosti skúma predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej žiadateľ vyvodzuje existenciu ním tvrdeného dôležitého dôvodu. Pokiaľ uvedená skutočnosť nie je v čase rozhodovania súdu o tejto žiadosti strany sporu hodnoverne preukázaná, zostáva jeho žiadosť iba v rovine nepodložených tvrdení. Právne predpisy nešpecifikujú, čo možno považovať pod pojmom „z dôležitých dôvodov“, preto je na uvážení súdu, ktorý dôvod ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní bude považovať za dôležitý. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho, tak aj subjektívneho (či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená). Aj keď účastník konania vo

svojej žiadosti uvedie dôvod, inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, nie je súd vždy povinný takýto dôvod akceptovať, ale žiadosť posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu.

22.1. Nesprávnym procesným postupom, ktorý zakladá porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. sa rozumie taký závadný (nesprávny) procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu zákon priznáva na účely ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pri posudzovaní, či v konkrétnom prípade ide o vadu, ktorá je z hľadiska § 365 písm. b) C. s. p. významná, bude nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1371.). Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že v prejednávanej spore právna zástupkyňa žalobcu požiadala o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní konanom dňa 1.12.2017 emailom doručeným súdu prvej inštancie v deň pojednávania s odôvodnením, že došlo k náhlemu zhoršeniu jej zdravotného stavu, avšak bez preukázania lekárskeho potvrdenia o zdravotnom stave. Súd prvej inštancie žiadosť o odročení pojednávania neakceptoval a túto skutočnosť oznámil právnej zástupkyňi žalobcu emailom, ako aj telefonicky s vysvetlením, že vzhľadom na absenciu preukázania tvrdení o zhoršení zdravotného stavu sa pojednávanie uskutoční v nariadený deň a čas, t. j. 1.12.2017 o 11:30 hod. Na uvedenom základe možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie v posudzovanom spore postupoval spôsobom, ktorý sa nepriechil ustanoveniam Civilného sporového poriadku, pri dodržaní § 183 ods. 4 C.s.p. Po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností s ohľadom na podrobnú právnu argumentáciu uvedenú v predchádzajúcom odseku; berúc do úvahy hospodárnosť konania a skutočnosť, že za nezmeneného skutkového stavu vymedzeného žalobou (pri nepripustení zmeny žaloby), žalobca nemal aktívnu vecnú legitímáciu v konaní; odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o neodročení pojednávania nepredstavuje v tomto konkrétnom prípade zásah do práva žalobcu na súdnu ochranu či spravodlivý proces, čím nedošlo k naplneniu žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

23. K odvolaniu žalobcu proti výroku, ktorým súd prvej inštancie neprerušil konanie, hoci na Okresnom súde Trnava v spore vedenom pod sp. zn. 8C/607/2013 prebieha konanie o náhradu škody, kde na strane žalobcov vystupuje T. B. (manželka zomrelého poškodeného) a T. B. (dcéra zomrelého poškodeného) so svojimi nárokmi na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mali vzniknúť v dôsledku poistnej udalosti (dopravnej nehody), pričom ide o nároky, ktoré sú kryté poistným plnením v rámci povinného zmluvného poistenia; odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie uvádza, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 162, resp. § 164 C.s.p., a nebolo dôvodné prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Trnava vydaného v spore vedenom pod sp. zn. 8C/607/2013, pretože v prejednávanej spore bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, na ktorej skutočnosti by nič nezmenilo ani rozhodnutie Okresného súdu Trnava, na ktoré poukazyval žalobca.

24. Keďže žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, teda že má voči žalovanému nárok, aby mu zaplatil žalobou uplatnenú sumu s príslušenstvom, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku; odvolacie námietky žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

25. Na uvedenom základe odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za dostatočne, logicky a správne odôvodnené v súlade s obsahom ústavného práva strany sporu na spravodlivý súdny proces, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).